

Beeld/spraak

Luc GORDTS / Jozefien VAN HUFFEL

LEUVEN | Zweet voor wie je vooruit wilt duwen. Ren voor wat je belangrijk vindt. Trap voor wat je hart breekt en stap voor wat je hoop geeft. Al wie kan bewegen, doet dat tegenwoordig wel eens voor het goede doel. Het Leuvense Paridaensinstituut ging er onlangs een hele nacht lang hard voor. Of *Hart voor*, zoals het leerlingenteam heet dat zijn collega's gesponsord de hometrainer op stuurde. Hoe je anderen zo gek krijgt? Pleit vurig voor wat je wilt veranderen. En schreeuw voor waar je in gelooft.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Vreugde en kruis

KERK & leven, 15 APRIL 2015

Uit de titel van het interview met Marc Colpaert leer ik dat er geen vreugde is zonder het kruis. Dat is een gevaarlijke uitspraak. Ze geeft aan dat je niet gelukkig kunt (of mag) zijn zonder te lijden. Zoiets publiceren, is onverantwoord, tenminste als je van het leven en van de God van het Leven houdt.
Jan ANRYS, Gent

Jezüietenstreek

KERK & leven, 15 APRIL 2015

Voor cultuurfilosoof Marc Colpaert is de vraag waarom God het lijden toelaat eigenlijk een adolescentenvraag. Veel volwassenen hangen, wat hun godsbeeld betreft, daaraan vast. Ze hebben volgens Colpaert behoefte aan een volwassen geloof. Hij zegt terloops ook dat we over God beter zwijgen.

Dit is toch een wat al te doorzichtige tactiek – ik had bijna geschreven 'jezüietenstreek' – om te verdoezelen dat hij geen antwoord heeft op de fundamentele contradicties in het volwassen godsbeeld, zoals de Bijbel en de Kerk

dat verkondigen. Een volwassen antwoord op die adolescentenvragen heb ik nog nergens gevonden.
Johan PLAS, Peer

Islam

KERK & leven, 22 APRIL 2015

Ik lees KERK & leven vooral voor de bijdragen over christelijke zingeving. De jongste tijd stel ik evenwel vast dat het blad ook meer en meer over de islam bericht. Daarbij wil men ons overtuigen dat de islam een vredelievende godsdienst is, zoals vele andere.

Dat de islam een sterk politiek ideologisch luik heeft dat niet compatibel is met de pijler van onze democratie, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, laat men terzijde. Het beste bewijs van die ideologische problematiek vinden we in de Caïro-verklaring van de mensenrechten in de islam, van augustus 1990. Die verklaring werd ondertekend door de lidstaten van de Organisatie van de Islamitische Conferentie. Om conflicten tussen de islam en de politiek tegen te gaan, maakte men de politieke wetgeving in die landen ondergeschikt

aan de sharia. De godsdienst die zich bij ons op godsdienstvrijheid beroept, erkent volgens haar eigen ideologie die godsdienstvrijheid dus niet.

Zolang die ideologische conflicten blijven bestaan, zal een moslim problemen hebben om de beleving van zijn godsdienst aan onze democratie aan te passen. Omgekeerd zullen de burgers van democratische landen het moeilijk hebben met de ideologie van de islam, die zich verheven voelt boven de democratische wetgeving. Is er door gebrek aan hiërarchie en dogmatische opstelling van de islam wel een dialoog mogelijk?
Freddy VALCKE

Vrije wil

KERK & leven, 22 APRIL 2015

„Als God in de wereld, zoals die nu draait, al het lijden zou wegnemen, zouden we niet meer moeten geloven. Er zou dan ook geen menselijke vrijheid meer bestaan”, schrijft lezer Gerard Hermans. Het is inderdaad zo dat het geschenk dat God ons gaf, namelijk de vrije wil, grote risico's

inhoudt. Mensen kunnen veel goed doen, maar ook veel kwaad.

Wanneer we echter God om hulp smeken, hoeft dat niet in tegenpraak te zijn met onze vrije wil. Zo mogen en moeten we tot God bidden dat hij regeringsleiders het inzicht bijbrengt dat ze hun volk moeten dienen, in plaats van erover te heersen. Zoals Christus reeds tijdens zijn leven zei: „Wie onder u de grootste wil zijn, moet de dienaar zijn van allen.”

Wat het morele lijden betreft: door het gebed kunnen we van God bekomen dat Hij de juiste mensen op onze weg zet om ons met raad en daad voort te helpen. We kunnen God dus vragen om, zij het via medemensen, het lijden in de wereld weg te nemen. En dat dus met medewerking van onze vrije wil.

Maria VERHEYEN, Sint-Job

Vluchtelingen

KERK & leven, 22 APRIL 2015

Ook de Engelse bisschoppen waarschuwen terecht dat we migranten niet van alles de schuld mogen geven. Hoe vaak lopen ook wij op straat onze dakloze

broeders en zusters niet voorbij? Soms kijken ze ons met een vragende blik aan, niet alleen bedelend om geld, maar ook om menselijke erkenning. Wij, mensen van een consumptiezieke samenleving, vergeten hen wel eens, waardoor zij het slachtoffer zijn van onze onverschilligheid en hebzucht. De jongste tijd zagen we op de televisie meermaals hoe vluchtelingen uit andere continenten in de Middellandse Zee verdronken. Allen waren op zoek naar beter leven, naar voedsel, onderdak, vrede en respect.

We moeten ons dringend bekeren en ons egocentrisme en onze angst voor asielzoekers van ons afzetten. Er is op aarde genoeg voor ieders noden, maar niet voor ieders hebzucht. Durven wij het aan een nieuw spoor te kiezen en de weg te volgen die Jezus ons heeft getoond? Hij alleen kan ons redden van onze zelfzucht en ons moreel verval. Hij alleen kan ons de moed geven de geteisterde medemens de hand te reiken. Moge Hij ons daartoe ontvankelijk maken en ons leiden naar zijn rijk van liefde en gerechtigheid.
Ignace MENSCHAERT, Kerksken